

בית שמאי פרק חמישי נזיר

לב.

עין משפט
נר מצוה

ו א ב מיי פ"ד מהל'
מירות הל' [יג] יד טו
טזש"ע י"ד ס' כח סעיף
ב:
ז ג מיי פ"ח מהלכות
בכורות הלכה א סמג
עשין ריב:
ח ד מיי פ"ב מהלכות
מירות הלכה ב:

נוסחת הריב"ז

[illegible]

הגהות התוספות

1. ז"ל דהא. 2. תיבות אלא
דמשום טעות לא כלום,
נמחק. 3. תיבות או שהיה
משיא, נמחק. וז"ל אין
פותחין צולד. 4. ז"ל
אדעתא דהכי מי נדרת.

פי' הרא"ש

ובין דעור השחר חשו
 וכן אין גירועת חרשה
 זמור כ"כ שיהיה חשו
 (בשבת) [בשחרות] דקני
 לקוחה: מן מתי' דקני
 מרוב משע' שנרד ולא
 קניטין ליה. אין נוקקין
 להחיר נורו או להביא
 קרובותיו אצ"כ
 איסור כימים שנהג בהם
 היתר: ר' יוסי אמר ד
 יום, כגון אל נור' כ'
 ושהא' יום יום ידיו
 און קניטין אותו שימנה מ'
 ה' [ושלמים] וי' וישלם'
 עליהם מ' יום ויבא
 קרבותיו: ה"א אין רבנן
 קשיא ותר מרובה פ"א
 בין מרובה דבין מרובה
 בין מרובה קאמר דסותר
 הכל וא"ר יוסי קשיא ותר
 מרובה דבין מרובה
 אשעת לאמר דמתי' א'
 פלגא א"ר יוסי דתר קמתי

ומינה יילף להקדש בטעות חל והא' לשלשמן מקודשין היינו טעמא
 כדדרש"י צ"י בתרא דזכורות (דף ס:) מובל מעשר בקר ואזן כל
 שהוא עשירי או שקרא שם עשירי אבל עשירי או י"ב לא רדין
 המעשר מקדש אלא הסמוך לו ומיחו או זה טעם העיקר ש"ב צ"ל
 שהרי דמיוה ראייה זו אלא טעמא

מזני מתני' לא ר' יוסי
י שנדר ועבר על
אלא א"כ (ה) מונה
בהג בהם היתר ר'
יום אי רבנן קשיא
יוסי קשיא גזירות
ר' יוסי ואיבעית
תימא ר' יוסי כאן
בגזירות מועטת
לא תימא משעה
משעה שזור: נשאל
א"ר ירמיה מדב"ש
ואמרי ב"ש הקדש
זון דאיגלאי מילתא
ותרעה בעדר לב"ה
מורה במעות הויא
זיתיה לעיקר הקדש
עיקר הקדש איתעקר
ר אי אתם מודים
עשירי כו': איתמר
מעותו ולא כוונתו
הוא אמרי במעותו
ה רבא לרב נחמן
ולא כוונתו דקאמרי
ל אי אתם מודים
שירי ולעשירי תשיעי
ששלשתן מקודשין
לימרו להון מה
ש בכוונה אמר רב
מא דלא אמרי להון
שאינו קדוש בכוונה
שקדוש בכוונה לא
קדש בדעתא דמריה
בגזיר והלך להביא
שנגנבה אם עד
נזר הרי זה נזיר
ואם

יִסְרָאֵל כֹּפֶר אֶת עַרְשֵׁי יוֹסֵף אֹמֵר דָּדָא. לְדִינוּהוּ אִסְכּוֹר כִּימִים שְׁנָה בֶּהֱן הִיתָ
 יוֹסֵף דִּיו שִׁנְהוּג אִסְכּוֹר שְׁלָשִׁים וּקִי"ל^(א) דְּכָל דָּדָא אִינוּ אֵלָּא לְפָרֶשׁ
 אִסְכּוֹר וּמִשּׁוּם הֵכִי קִשְׁיָא לְהוּ מִזִּירוֹת מוֹעֵטָא בֵּין דִּמְתַּנִּי מִיִּירֵי בֵּין
 יוֹסֵף כִּי^(ב) כְּמִפְרָשׁ: אִרְי יִרְמִיָּה מְדִבֵּים שְׁמַאי נִשְׁמַע לְבִית
 מִרִי בֵּית הֶלֶל דִּתְמוֹרָה בְּטוּעוֹת^(ג) דְּהוּיָא תְּמוֹרָה דֶּאֶף עַל גַּב
 וְאִיגְלָאֵי מִילְתָּא דְּלֹא שְׁפִיר נִדָּר וְנִשְׁאֵל עַל מִזִּירוֹת וְהוּמָר הֵיכֵא
 וְקָרַע עֵיקָר מִזִּירוֹת: אִהֵי מִילֵּי. דְּכָדָר לֹמֵר תְּמוֹרָת עוֹלָה וְאִמֵּר
 אִמֵּר הֵרִי זֶו תְּמוֹרָת שְׁלִים כִּיּוֹן דִּהִפְרִישָׁה וְכֹז טוּעָה אִגְלָאֵי
 מִזִּירוֹת כִּי. מְתַנִּי הֵיא הָא אֵלָּא לְשׁוֹן יִירוּשְׁלָמִי כִּי טוּעוֹה: טוּעוֹה
 הִקְדָּשׁ אֵלָּא אִם נִתְכַּוֵּן לֶכֶךְ אֵלָּא הוּי הִקְדָּשׁ^(ד) אֵלָּא מִעֵשֶׁר
 קוֹ בֵּית הֶלֶל. דְּלֹא מִהֲדָרִי לְהוּ מְגוּפִיָּה דִּמִּילְתָּא דְּלִימְרוּ לְהוּ מֵה
 בְּכוּוּנָה. שְׁמַם נִתְכַּוֵּן עַל שְׁלֶשְׁתָּן לְהַחֲלִיף וּלְקַדְּמוֹת בְּכָךְ אִינוּ
 יִינוּ אֵלָּא בְּכוּוּנָה הוֹאִיל וְכַל מִעֵשֶׁר שְׁלֹו אִינוּ אֵלָּא בְּכוּוּנָה לֶכֶךְ אִין
 מוּ וְכ"ש כְּוֹנוֹת וְקִשְׁיָא לְרַב נַחֲמָן: אִמֵּר רַב שִׁמְיִי. לְעוֹלָם טוּעוֹת וְלֹא
 יִעֲשֶׂר שְׁאִינוּ קָדוֹשׁ בְּכוּוּנָה קָדוֹשׁ בְּטוּעוֹת הִקְדָּשׁ כִּי לֹא כ"ש: וְלֹא הֵיא.
 יִינוּ קָדוֹשׁ אֵלָּא בְּכוּוּנָה לְדַעַת בְּעִלִּים וְלֹא בְּטוּעוֹת בְּעִלִּים אֵלָּא בֵּין מִעֵשֶׁר
 הֵיא לְכ"ש מֵה לְמִעֵשֶׁר שֶׁכְּ אִינוּ בְּכוּוּנָה לְדִית לְהוּ לְכ"ש דְּטַעוֹת וְכ"ש
 לְמִזִּירוֹת וּמִנְאָה שְׁנִגְבָּה: אִם עַד שְׁלֹא נִגְבָּה בְּהֵמָה זֶר. אַע"פ
 בְּהֵמָתָּ מִי הֵיית נִזְר וְאִמֵּר לֹא הִי מִיר שְׁאִין פּוֹתַחֲתִין לְלֹאֵם בְּגוֹלָל:
 וְאִם

וואחד עשר שיהא מתקדש בשבט שעבר עליהן בטעות וקורא לו העשירי ותדע אלו מתקדש בשביל השבט מה אילו טעה והניח השבט ועל השמיני ועל שנים עשר וסקרו בסיקרא מי יש בהקדשו כלום ואלה מה טעם מתקדשין תשיעי ואחד עשר שאותו כחזו שקדש את העשירי קידש את התשיעי ואחד עשר

אכל לא שמעתי ושמע עשר דהכי
אמרתינן צ"ב בתרא דמנן' כבורות (דף
ס:) ת"ר מנין שאם קרא לתשיעי עשירי
ולעשירי תשיעי ולאחד עשר עשירי
שנשטתן מקודשים ת"ל וכל מעשר בקר
ושלן וכו' העשירי יהיה קודש (ט) עשירי
לברכות את כולן יכול שאני מרבה אף ח'
ונשים עשר אחרת מה (א) עשרה בסמוך
לו אף כל בסמוך לו ילאו ח' וי"ב:
גמ' א"ר נוסח בן איסור ימים
שנהג בן היסר. שאם קיבל [ומזירותו]
סתם ועשה מהן בטוהרה עשרה ימים
ונטמא למתים ושתה יין עשרה ימים
אחרים ואח"כ נשאל לחכם אין אומרים
שאותו יום איסור עולין לו מן המנין
אלא עושה עוד כ' ימים בטוהרה וכן
נמני במזירות מרובה: רבי יוסי אומר דיו
שלשים יום: א' מני מתניסין אי רבנן
קשיא נזירות מועטת. דלילו במתני'
תנן שמי איסור עולין בלו מן המנין
והכא מנינא דלא. והאי דקאמר נזירות
מועטת לאו דוקא דה"ה נמי לנזירות
מרובה אלא אידי דלא מן למיפטר
מרדכי יוסי אלא מנזירות מרובה קיט
נמני לגבי רבנן נזירות מועטת: אי רבי
יוסי קשיא נזירות מרובה. דלילו
במתני' תנן דאפי' קיבל עליו נזירות
מרובה של מאה יום ועשה מהן
(א) (עשרה) בטוהרה (ועשרה) צאיסור
ואח"כ נשאל צריך להשלים לה עד מאה
ואילו ר' יוסי אומר הכא דליו ר' יוס':
איבעינן סימא רבי יוסי. מתניתין
בנזירות מרובה וצריכא בנזירות
מועטת והכי קא"ר ר' יוסי לת"ק את
אמרת (ה) דמונה בן איסור ימים
שנהג בן היסר וימי איסור אין עולין
לו מן המנין אומר אי דיו שלשים יום
דימי איסור עולין לו מן המנין ואינו
צריך למוות אלא משעה שזר דאית
ליה כתנא דמתני': ואיבעינן סימא
רבנן. ותתרגם מתניתין כעין צריכא
ואימא הכי מאי משעה שזר דקמי
כמשעה שזר יעשה בטוהרה דימי

מסורת הש"ס

(א) נדרים כ. ע"ש וזע"ק,
(ב) [ויקרא כז, א] (ג) נ"א
חמשים צטורה וחמשים וע'
א"מ, (ד) [ע' סנהדרין כה,].

הגהות הב"ח

(א) גַּם אֵלֶּה אִיבֵי נִדְרֵה
 לֵאמֹר: (ב) רַשִּׁי יִדְבֹּק
 בְּדָק (קִרְסֹה) אֲמַנּוּ וְ
 הַשְׂמִיר יִשֵּׁי קִרְסֹה לִרְסֹה
 עֲשִׂירֵי שָׁמֶן: (ג) רִ"ה
 אֲמַנֵּת עֲשִׂירֵי וְיֹסֵף
 רִ"ה אֲמַנֵּת דְּרֹגֶה בֶּן:
 רִ"ה אֲמַנֵּת וְיֹסֵף בֶּן:
 כִּדְבִי: (ד) קִרְסֹה: רִ"ה
 אֲמַנֵּת וְיִמֵּה וְיֹסֵף דְּמִמֵּה:
 טִבֵּת הָיָא אֲמִירו
 וְאֶנְיָג אֲמַנֵּת וְיֹסֵף
 מִשְׁמַקֵּן עִיקֵּן מִטֹּרֹת
 אֶנְיָג:
 לְבִי' גַּמִּי
 דְּאִמִּי מִבְּעוֹת
 הָיָא מִדְּרֹגָה:
 דְּסֹבֵר לִמֵּה וְיֹסֵף:
 (ו) רִ"ה טַעֲמוֹ וְלֹא כֹוֶמֶה
 וְיֹשְׁעִי טַעֲמוֹ שֶׁהָיָא
 דְּהוּ קִרְסֹה אֲנִל
 נִמְנִין לֶכֶן אֲנִל הָיָא קִרְסֹה
 טַעֲמוֹ דְּבִי שֶׁכֹּוֹמֶה
 דְּלֹא רַשִּׁי מִלְּקִרְסֹה
 דְּבִדְעֵתָא מִדְּרִיבָּתָּהּ
 כִּדְלִקְמֵן אֲנִל מִשְׁמַקֵּן
 דְּמִטֹּרֹתָּהּ: (ז) רִ"ה
 (ח) אֲשַׁמְקִינֵי טַעֲמוֹ וְיֹסֵף
 דְּסִי קִרְסֹה שֶׁנֶּחֱמֵה
 וְהִיאֵל וְכֹל לְבִי' וְיֹסֵף:
 (ט) רִ"ה אֲמַנֵּת וְיֹסֵף בֶּן
 לְבִי' דְּקִרְסֹה:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

[illegible]

מוסף רע"י

מי שנדר ועבר על
נזירותו. דקספור נטעות
נדר ואחריו כן צא לישאל,
איין נזקקין לו. לפתוח לו
במטרה (נדרים כ.). תמורה
בטעות. כגון שפסד
בהמה ואמר רואה אני
לעשותה תמורת עולה,
ואמר הרי זו תמורת שלמים,
אי נמי לדאות תמורה אחת
מכא האה הקדש בטעות
(רא"ה בשמח).

(א) נראה דל"ל מתני' בנזיר מרובה איירי ולפיכך אינו סותר רק מקצת וכו'.